

**R. P. Georgii de Rhodes Avenionensis S. J. disputationum
theologiae scholasticae tomus ...**

Rhodes, Georges de

Lugduni, 1661

Sectio I. Reprobationis nomen, existentia, & quidditas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-81987](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-81987)

QVÆSTIO III.

De Providentia Dei supernaturali circa reprobos.
S. Thomas, art. 3.

HÆC est supernaturalis providentiæ pars altera, eos homines & Angelos spectans, quos vltor scelerum Deus deputat ad pœnam: In hoc ipsum videlicet excitatos, vt ostendat in eos virtutem suam & vt annuncietur nomen eius in vniuersa terra: præparata est enim ab Heri Tophet, à rege præparata, profunda & dilatata, nutrimenta eius ignis, & ligna multa, flatus Domini sicut torrens sulphuris succendens eam. De hac igitur vindice scelerum providentia disputari eadem illa possunt, quæ de prædestinatione sunt explicata, sed brevius & facilius. Primum sit existentia eius, quidditas, actus quos includit. Secundum causæ. Tertium effectus reprobationis.

SECTIO I.

Reprobationis nomen, existentia, & quidditas.

Nomen
reprobationis.

Certum est primò, nomine reprobationis communiter significari decretum illud æternum Dei, quo aliqui propter demerita excluduntur à regno, & deputantur ad pœnam: reprobatio enim electioni opponitur, quæ voluntas est efficax coronandi delectos & dilectos Dei, sic ista est voluntas absoluta proijciendi suos hostes, & non apponet vt complacitur sit adhuc. In quo sensu sæpe vsurpant nomen illud scripturæ, *Argentum reprobum vocate eos, quoniam Deus proiecit illos, ac cum alijs prædicauerim ipse reprobos efficiat.* Vnde varia sunt in scripturis reprobationum, & reprobationis nomina; dicuntur videlicet ab Apostolo *vasa ira, vasa in contumeliam*, quia effundit & congregat Deus super eos mala, & sagittas suas in eis complet: dicuntur etiam proiecti, eiectionis, expulsi, foras missi, despecti, obliuioni traditi, quæ omnia significant cognitionem, & decretum Dei, quo post præuissum peccatum eorum finale separantur ab electis, & à regno excluduntur, *Ut tanquam ignita, frumea prohibeantur, indigni, ne manum suam extendant ad arborem vite*, vt loquitur Augustinus homil. 5. in Psalm. 118.

Reprobationis
existentia.

Certum est secundò, esse reuera in Deo actum illum æternum qui dicitur reprobatio, quia cum multi de facto excident à gloria, & in æternum damnentur, Deus autem in tempore nihil faciat, quod ab æterno facere nõ decreuerit, necesse omnino est vt existat in Deo æternum illud decretum, & sententia impios supplicij addicens, quæ actus est iustitiæ punitiue, tenditq; in pœnam peccati, quæ bonum maximū est.

Non dedecet
providentiam.

Neque verò actus ille indignus est providentia summè bona, neque vllum in ea defectum arguit, quod multis rationibus probari solet. Primò enim (inquit S. Thomas) quia de ratione providentiæ summè sapientis & generalis est, vt permittat causas quasdam secundas ex natura sua defectibiles, deficere à consequentione sui finis; spectat enim ad rationem prouisoris vniuersalis, sinere causas particulares agere secundum finem naturæ suæ, sed eo ipso quod causæ defectibiles agunt secundum modum suæ naturæ, deficiunt à fine, quia propter inclinationem naturæ multa committunt peccata, ergo spectat ad rationem providentiæ, vt pariat causas quasdam deficere. Deinde infinita Dei magnitudo, & attributa non elucet minus in reprobatione, quàm in electione, nam in vtraque mirabilis est iustitia puniens, & remunerans. *Quod si Deus* (inquit Apost. Roman. 9.) *volens ostendere iram, & notam facere potentiam suam, sustinuit in multa potentia vasa ira, apta in interitum.* Mirabilis etiam potentia est, vt ex eodem probatur loco, & Exod.

Tom. I.

9. *Idcirco posui te vt ostendam in te fortitudinem meam;* est enim infinita potentia bona ex malis elicere, imò inimicorum consilia in perniciem eorum & in gloriam suam conuertere. Sola diuina vis est, cui etiam mala bona sunt, (inquit Boëthius) quid enim est potentius quàm efficere, vt voluntati suæ seruiant, quæcunque fiunt contra voluntatem suam. Præterea supremum in omnia dominium; cuius enim vult miseretur, & quem vult indurat, denique summa bonitas & misericordia tùm in ipsos reprobos quos citra condignum punit, diu tolerat, expectat in multa patientia & inuitat ad pœnitentiam: tùm erga electos, vt ostenderet (inquit Apostolus) *diuinitas gloria sua in vasa misericordiae quæ præparauit in gloriam*, vide Ruiz disp. 16. & sequentibus.

Quid sit.

Certum est tertio, reprobationem rectè definiri, est iudicium æternum quo aliquis propter peccatum finale, indignus æterna vita pronuntiatur, & dignus æternæ pœnæ, cum decreto excludendi eum à gratia finali, & à gloria, puniendique pœnæ æternæ, quia reprobare aliquem duo dicit, primò eum iudicat indignum aliquo bono quod obtineri ab eo poterat, deinde à tali bono eum propter indignitatem excludere. Iudicium igitur & propositum totam componunt reprobationem. Vnde?

Actus quos
includit.

Certum est quarto, in reprobatione tres inueniri actus intellectus, & totidem voluntatis, vt de prædestinatione dictum est. In intellectu actus scientiæ simplicis cognoscit possibilitatem culpæ, ac pœnæ: scientia conditionata cognoscit futuram culpam & pœnam si negetur auxilium efficax: scientia visionis, cognoscit intuitiue futuram culpam & pœnam. In voluntate primus actus est decretum permittendi peccatum, & perseverantiam eius vsque ad mortem. Secundus voluntas excludendi à gloria. Tertius voluntas puniendi æternæ pœnæ sensus.

Vtrum autem omnes illi actus, tùm intellectus tùm voluntatis ingrediantur quidditatiue ipsam essentiam reprobationis, colligi debet ex dictis de prædestinatione. Nam ex actibus intellectus solus ille actus scientiæ simplicis, quatenus practicus est, & prælucebat voluntati permittenti peccatum, vel punienti, constituit essentiam reprobationis, reliqui eam vel antecedunt vel sequuntur. In voluntate non est dubium quin voluntas permittendi perseverantiam in peccato, voluntas excludendi à regno, & puniendi sint essentielles reprobationi: de permissione primi peccati difficultas est cuius solutio pendet ex dicendis de effectibus reprobationis, vbi disputatur vtrum permissio primi peccati numerari debeat inter eos.

Quotus
plex sit.

Certum est quinto, reprobationem propriè dictam rectè diuidi in negatiuam, & positiuam. Negatiua, est voluntas negandi gratias efficaces ad vitandum peccatum, & dandi solum sufficientes. Positiua est voluntas excludendi à gloria, & puniendi in æternum. Prima rectè vocatur reprobatio à gratia efficaci: posterior reprobatio à gloria, sicut enim præparatio mediocrum efficacium vocatur prædestinatio, sic eorum negatio, dici debet reprobatio permissiua, vel negatiua, quia permittit peccatum, & negat auxilium efficax: neque putauerim debere dici quod reprobatio negatiua sit volūtas illa positiua Dei, quæ in eo signo in quo electos gratis prædestinat, de reprobis dicat, nolo eligere hos & illos ad gloriam electione illa gratuita quæ non est prior nec posterior meritis; hoc enim si Deus diceret certè positiue veller illos excludere à gloria priusquam videret eorum peccata, quia velle non eligere, non est aliud quàm velle excludere.

X

SECTIO